

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2010/0024 van 8 september 2010
in de zaak 2010/0143/A/3/0163

In zake:

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Dany SOCQUET
kantoor houdende te 3080 Tervuren, Merenstraat 28
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 12 januari 2010, strekt tot de vernietiging van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Diest van 14 september 2009 waarbij de stedenbouwkundige vergunning voor het wijzigen van het reliëf van een perceel gelegen te [REDACTED] z/n en met als kadastrale omschrijving [REDACTED], wordt geweigerd en van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant op datum van 15 december 2009, waarbij het administratief beroep tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Diest van 14 september 2009 niet wordt ingewilligd en de stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft geen wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 9 juni 2010.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dany SOCQUET die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

De verzoekende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en derhalve van de behandeling van de zaak, echter niet.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. FEITEN

Op 9 juni 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Diest een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het aanvullen van een strook weiland met teelaarde”. De aanvraag heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED] z/n en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

Het perceel is, zoals blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit 7 november 1978 vastgestelde gewestplan Aarschot-Diest, gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Het perceel is niet begrepen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Ter gelegenheid van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 22 juni 2009 tot en met 21 juli 2009, worden twee bezwaarschriften ingediend.

Op 6 juli 2009 verleent het Departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling Vlaams-Brabant een voorwaardelijk gunstig advies.

Op 26 augustus verleent het Agentschap Natuur en Bos een ongunstig advies op grond van de volgende overwegingen:

“ ...

Het betreft een aanvraag voor het ophogen van een strook weiland gelegen langs de [REDACTED]. De strook is begrensd door de [REDACTED] (zuiden) en een talud (noorden). Het talud langs het noorden is als ‘graft’ te beschouwen (Klein landschapselement).

Het wijzigen van graften is verboden volgens artikel 7 van het Besluit van de Vlaamse regering tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (23/07/1998). Door de gevraagde ophoging verdwijnt de graft.

Het Agentschap voor Natuur en Bos adviseert ONGUNSTIG omdat de gevraagde werken een verboden wijziging van een klein landschapselement (graft) inhouden.

...”

Met een besluit van 14 september 2009 doet het college van burgemeester en schepenen van de stad Diest een uitspraak over de in het kader van het openbaar onderzoek ingediende bezwaren en wordt de aanvraag van de verzoekende partij geweigerd. Het college van burgemeester en schepenen doet hiertoe het volgende gelden:

“ ...

Door het wijzigen van het reliëf op dit gedeelte van het perceel verdwijnt de bestaande graft in het vogelrichtlijngebied. Hierdoor houdt de aanvraag een bij besluit van 23/07/1998 een verboden wijziging van een KLE (klein landschapselement, meer bepaald graft, in.

...”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Tegen vermelde weigeringsbeslissing tekent de verzoekende partij op 23 september 2009 beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 24 november 2009 naar aanleiding van het beroep van de verzoekende partij adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar:

“... ”

Conclusie

De aanvraag komt niet in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- *door uitvlakking van het restdeel verdwijnt het kombergend vermogen. De plaatselijke waterhuishouding wordt erdoor verstoord en de waterproblematiek wordt verschoven naar het openbare domein;*
- *het talud langs de [REDACTED] is een bijzonder landschapskenmerk. Het restperceel en het gebied ten noorden van de Grootebeek maken deel uit van een biologisch waardevol ruraal landschap. Het wijzigen van het reliëf is op deze plaatsen vanuit zowel ruimtelijk landschappelijk als historisch standpunt niet aangewezen;*
- *de weidefunctie komt door het niet benutten van het restdeel niet in het gedrang en doet geen noemenswaardige afbreuk aan het gebruiksgenot van het agrarisch perceel.*

“... ”

Na de verzoekende partij te hebben gehoord, beslist de verwerende partij op 15 december 2009 om het beroep van de verzoekende partij niet in te willigen en geen stedenbouwkundige vergunning te verlenen. De verwerende partij overweegt hierbij:

“... ”

3. De aanvraag is gedeeltelijk gelegen binnen een overstromingsgevoelige zone. Het op te hogen restdeel van de weide vangt grotendeels het hemelwater op dat komt van het hogere deel. Beide delen worden van elkaar gescheiden door een met gras begroeid talud met een hoogte die varieert van $\pm 1.2\text{m}$ tot $\pm 1.7\text{m}$. Het restdeel heeft een kombergend vermogen. Op deze plek kan het water komende van de helling, vertraagd in de bodem infiltreren. Dit heeft als gevolg dat er bij hevige regen enkele plassen blijven staan. Door het voorstel tot uitvlakking van de kom, verdwijnt het kombergend vermogen. In deze omstandigheden kan gesteld worden dat de ophoging een aanzienlijke impact heeft op de plaatselijke waterhuishouding.

De aanvrager gaat ervan uit dat de ophoging een verbetering is voor hem: het water zou niet meer stagneren op zijn weide waardoor het restdeel ingelijfd kan worden bij het overige deel van de weide. De plassen zouden verdwijnen, wat een voordeel zou zijn voor de passerende fietser. Het water zou dan ook vlotter naar de gracht kunnen aan de overzijde van de onverharde weg. Het vraagstuk hoe het water daar moet raken blijft in het dossier onopgelost. Dit vraagstuk speelt zich af op openbaar domein, buiten de eigendomssperimeter van de aanvrager. Hierdoor wordt de waterproblematiek mogelijk afgewimpeld op het openbare domein.

4. Op de biologische waarderingskaart van de landschapsatlas wordt het betreffende restdeel samen met het talud langs een groot deel van de [REDACTED] (in noordoostelijke richting) aangeduid als een biologisch waardevol complex. Ook de meeste weilanden rond de [REDACTED] beek en rond de [REDACTED] en verder naar het noorden toe hebben eenzelfde biologische waardering. Ook maakt het hele gebied ten noorden van de [REDACTED] beek deel

uit van een vlakrelict binnen een traditioneel landschap. Vlakrelicten zijn een geheel van gronden die een vlak ruraal landschap vormen. Het zijn overblijfsels uit een vroegere tijd die nog getuigen van hoe de toestand van het landschap toen was. Op basis van deze kaarten kan er aan landschapsbescherming of –ontwikkeling en ruimtelijke planning worden gedaan.

Ook de gewestplanbestemming van de weide en het omliggende gebied verwijst naar deze landschapsbescherming. Artikel 15 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen is duidelijk aangaande de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden.

“De landschappelijk waardevolle gebieden zijn gebieden waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen.”

5. Volgens het advies van Natuur en Bos zou het talud de kenmerken van een graft hebben en daarom als een klein landschapselement beschouwd worden. Een graft is volgens de Van Daele een steil walletje, opgeworpen ter bestrijding van erosie en daarom begroeid met struikgewas. Het besluit van de Vlaamse Regering van 23 juli 1998 ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud in Vlaanderen, legt een verbod op voor het wijzigen van kleine landschapselementen. Het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos is negatief.

Uit het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies verlenen, blijkt dat het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos niet verplichtend is: de aanvraag maakt geen deel uit van een grote eenheid natuur of een vogelrichtlijngebied. Niettemin is de ruimtelijke afweging zoals gesteld in het betreffende advies aanvaardbaar.

6. Het op te hogen restdeel maakt deel uit van een groter historisch ruraal landschap. De weidefunctie komt door het niet benutten van het restdeel niet in het gedrang en doet geen noemenswaardige afbreuk aan de gebruiksfunctie van het agrarische perceel. De meerwaarde die gecreëerd wordt door toevoeging van het restdeel aan de weide is nihil.

7. In bijkomende orde kan gesteld worden dat het restperceel gelegen is in een bocht langs de [REDACTED]. Het ophogen van een deel van de binnenbocht betekent een zichtbelemmering, die de verkeersveiligheid niet ten goede komt.
...

Dit is de tweede bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT ANNULATIE

A. Tijdigheid van het beroep

De tweede bestreden beslissing werd op 22 december 2009 door de verwerende partij betekend aan de verzoekende partij. Het beroep werd ingesteld met een ter post aangetekende brief van 12 januari 2010 en is bijgevolg tijdig.

B. Schending van artikel 4.8.16, §5 VCRO

Standpunt van de partijen

De verwerende partij werpt op dat het voorliggende verzoek tot vernietiging onontvankelijk is omdat de verzoekende partij, in strijd met artikel 4.8.16, §5 VCRO, geen afschrift van het verzoekschrift per beveiligde zending aan de verwerende partij zou hebben gestuurd.

Beoordeling door de Raad

De Raad stelt vast dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken inderdaad niet blijkt of zij daadwerkelijk heeft voldaan aan de in artikel 4.8.16, §5 VCRO vervatte kennisgeving van het verzoekschrift aan de verwerende partij.

De Raad is niettemin van oordeel dat een schending van artikel 4.8.16, §5 VCRO niet kan leiden tot de onontvankelijkheid van de vordering op zich aangezien de bedoelde kennisgeving louter ter informatie geschiedt en derhalve, in tegenstelling tot de betekening conform artikel 4.8.17, §1, tweede lid VCRO, geen rechtsgevolgen creëert in hoofde van de verwerende partij en eventuele belanghebbenden.

De exceptie kan niet worden aangenomen.

C. Voorwerp van het beroep

De Raad stelt vast dat het beroep van de verzoekende partij gericht is tegen zowel de beslissing van 14 september 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Diest als tegen de beslissing van 15 december 2009 van de verwerende partij.

Conform artikel 4.8.1, tweede lid, 1° VCRO dient de Raad zich als administratief rechtscollege uit te spreken over beroepen ingesteld tegen vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of bestuurlijke stilzwijgende beslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg, betreffende het afleveren of weigeren van een vergunning.

De beslissing van 14 september 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Diest kan evenwel niet worden beschouwd als een vergunningsbeslissing die in laatste administratieve aanleg werd genomen.

Het beroep, in zoverre het is gericht tegen de beslissing van 14 september 2009, is daarom onontvankelijk. Het voorwerp van het voorliggende beroep dient derhalve noodzakelijk beperkt te worden tot de beslissing van 15 december 2009.

D. Schending van artikel 4.8.16, §3, tweede lid, 5° VCRO

Standpunt van de partijen

De verwerende partij roept de onontvankelijkheid van het voorliggende verzoekschrift in stellende dat:

“ ...

Dat het beroep bij toepassing van artikel 4.8.16, §3 bij uw Raad dient te worden ingesteld bij wijze van verzoekschrift en dit verzoekschrift onder meer dient te bevatten (4.8.16, §3, 5°) een omschrijving van:

- a. De geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur.*
- b. De wijze waarop deze regelgeving, voorschriften of beginselen naar het oordeel van de verzoeker geschonden werden of worden.*

Dat in het verzoekschrift zoals ingediend per 11 januari 2010 niet wordt aangeduid welke regelgeving de verzoekende partij al geschonden zou achten laat staan welke stedenbouwkundig voorschrift of beginsel van behoorlijk bestuur en aldus al evenmin aanduidt op welke wijze deze regelgeving, voorschriften of beginselen naar het oordeel van de verzoeker geschonden werden door de bestreden beslissing.

Het beroep dient om deze redenen eveneens als strijdig met de voorschriften van artikel 4.8.16, §3, als onontvankelijk te worden afgewezen.

...”

De verzoekende partij heeft geen wederantwoordnota neergelegd en is niet ter zitting verschenen en heeft niet geantwoord op deze door de verwerende partij opgeworpen exceptie.

Beoordeling door de Raad

De registratie van een inkomend verzoekschrift conform artikel 4.8.17, §1 VCRO door de griffier van de Raad, ongeacht of deze registratie geschiedt na regularisatie conform artikel 4.8.17, §2 VCRO, moet in essentie worden aangemerkt als de beoordeling van de formele volledigheid van het betrokken verzoekschrift en impliceert geenszins, ook niet gedeeltelijk, de bevestiging van de onontvankelijkheid van het verzoekschrift.

De registratie van een verzoekschrift verhindert derhalve niet dat het beroep tot schorsing en/of vernietiging in voorkomend geval alsnog onontvankelijk wordt verklaard indien vastgesteld moet worden dat de in het verzoekschrift vervatte *grievens* inhoudelijk niet kunnen beschouwd worden als een omschrijving van de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur, met inbegrip van de wijze waarop deze regelgeving, voorschriften of beginselen naar het oordeel van de verzoekende partij geschonden wordt of worden.

Gegeven het voorgaande dient de Raad vast te stellen dat het voorliggende verzoekschrift, zelfs na regularisatie, geen omschrijving bevat van de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur en derhalve evenmin van de wijze waarop deze regelgeving, voorschriften of beginselen naar het oordeel van de verzoekende partij geschonden wordt of worden.

De exceptie dient aangenomen te worden.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep wordt onontvankelijk verklaard.
2. De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 8 september 2010, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

met bijstand van

Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Eddie CLYBOUW

Filip VAN ACKER